

Fakta

År 1991 låstes ett dokument in i ett stöldsäkert skåp hos chefen för CIA. Dokumentet ligger där än i dag. Dess kryptiska text innehåller hänvisningar till en uråldrig port och en okänd underjordisk plats. Dokumentet innehåller dessutom frasen ”*Det ligger begravt någonstans där ute*”.

Alla organisationer i den här romanen finns i verkligheten, inklusive frimurarna, Invisible College, CIA:s säkerhetsavdelning, SMSC och Institutet för noetikstudier.

Alla ritualer, naturvetenskapliga fakta, konstverk, monument och historiska byggnader i romanen överensstämmer med verkligheten.

Prolog

House of the Temple

Kl. 20.33

HEMLIGHETEN ÄR HUR MAN DÖR.

Sedan tidernas begynnelse har hemligheten alltid varit hur man dör.

Trettiofyraåringen som skulle invigas blickade ner på det mänskliga kraniet i sina händer. Kraniet var ihåligt, som en skål, och fyllt med blodrött vin.

Drick, uppmanade han sig själv. Du har inget att frukta.

I enlighet med traditionerna hade han påbörjat resan klädd som en medeltida kättare på väg till galgen, i en bylsig, oknäppt skjorta som blottat den bleka bröstkorgen. Det vänstra byxbenet hade varit upprullat till knät, den högra ärmen till armbågen. Kring halsen hade han haft en tung snara – det som kallades ”dragrepet”. Men den här kvällen var han, precis som de bröder som bevittnade ritualen, klädd som mästare.

Bröderna i rummet bar alla full utstyrsel, med förkläde i lammskinn, band och vita handskar. Kring halsen bar de ceremoniella smycken som glittrade som spöklika ögon i den dämpade belysningen. Många av dessa män hade höga maktpositioner, men den som skulle invigas visste att deras samhällsställning inte betydde någonting mellan dessa väggar. Här var alla män jämlika – edsvurna bröder som delade ett mystiskt förbund.

Medan han betraktade den respektingivande skaran undrade han om någon utanför sällskapet någonsin hade kunnat tro att alla dessa män skulle kunna samlas på en och samma plats... och just denna plats dessutom. Rummet såg ut som en antik helgedom.

Men sanningen var ännu märkligare.

Jag befinner mig bara några kvarter från Vita huset.

Denna kolossala byggnad, belägen på 1733 Sixteenth Street NW i Washington D.C., var en kopia av ett förkristet tempel – kung Mausolos tempel, från vilket ordet mausoleum stammade ... en plats dit man förs efter döden. Utanför bronsportarna vakade två stycken sjutton ton tunga sfinxer. Invändigt var byggnaden en utsmyckad labyrint av rituella rum, salar, slutna valv, bibliotek och till och med en ihålig vägg som hyste kvarlevorna efter två människor. Den som skulle invigas hade fått höra att varje rum i byggnaden rymde en hemlighet, och ändå visste han att inget rum rymde en större hemlighet än den enorma sal där han just nu stod på knä med kraniet i sina händer.

Tempelsalen.

Salen var en perfekt kvadrat. Och hög. Det var hela trettio meter upp till taket som vilade på kolonner av grön granit huggna i ett stycke. Rader av bänkar i rysk valnöt med handarbetat svinläder löpte längs väggarna. Den västra delen dominerades av en tio meter hög tron, och mitt emot fanns en orgel inbyggd. Väggarna var ett kalejdoskop av uråldriga symboler ... egyptiska, hebreiska, astronomiska, alkemiska och andra som ännu var okända.

I kväll lystes tempelsalen upp av omsorgsfullt utplacerade stearinljus, samt av de bleka månstrålar som föll in genom den stora cirkelrunda öppningen i taket, ner på rummets allra märkligaste föremål – ett enormt altare hugget ur ett enda block svart belgisk marmor. Altaret stod precis mitt i det kvadratiska rummet.

Hemligheten är hur man dör, erinrade sig den som skulle invigas.

”Det är dags”, viskade en röst.

Han höjde blicken till den framstående man i vit ämbetsdräkt som stod framför honom. *Den högst vördnadsvärde mästaren*. Mannen, som närmade sig sextio, var en amerikansk berömdhet, älskad, robust och utsägligt rik. Hans en gång mörka hår höll på att bli silvergrått, och hans välkända ansikte speglade ett liv av makt och ett spänstigt intellekt.

”Avlägg eden”, sa den vördnadsvärde mästaren med en röst lika mjuk som fallande snö. ”Fullborda din resa.”

Resan hade, liksom alla sådana resor, börjat med första graden. Den kvällen, under en ritual som liknade denna, hade den vördnads-

värde mästaren bundit en sammetsbindel för hans ögon och tryckt en ceremoniell dolk mot hans blottade bröst med orden: ”Betygar du på heder och ära, utan att påverkas av egennyttiga eller andra ovärdiga motiv, att du av egen fri vilja söker tillträde till detta brödraskaps mysterier och privilegier?”

”Ja”, hade han ljutit.

”Låt då detta bli ett styng i ditt medvetande”, hade mästaren varnat, ”likväl som en omedelbar död om du någonsin förräder de hemligheter du kommer att delges.”

Han hade inte varit rädd. *De kommer aldrig att få veta det sanna skälet till att jag är här.*

Men i kväll fyllde tempelrummets högtidlighet honom med en illavarslande föraning, och i tankarna började han gå igenom alla de ödesdigra varningar han fått under resans gång, hoten om de hemskheter som skulle drabba honom om han någonsin avslöjade de uråldriga hemligheter som han nu skulle få ta del av: *Halsen avskuren från öra till öra... tungan utsliten med roten... inälvorna uttagna och brända... spridda för de fyra vindarna... hjärtat ryckt ur bröstkorgen och gett till djuren på fälten –*

”Broder”, sa den gråögde mästaren och lade vänstra handen på hans axel. ”Avlägg den sista eden.”

Han stålsatte sig inför resans sista steg, rörde på sin muskulösa kropp och riktade åter uppmärksamheten mot kraniet i händerna. Det mörkröda vinet tedde sig närmast svart i skenet från stearinljusen. En dödstystnad hade sänkt sig över rummet, och han kände hur alla vittnena såg på honom och väntade på att han skulle avlägga sin sista ed och ansluta sig till deras utvalda skara.

Det som sker mellan dessa väggar i kväll, tänkte han, har aldrig tidigare skett, under brödraskapets hela historia. Aldrig, under århundradenas gång.

Han visste att detta skulle bli gnistan ... och den skulle ge honom omätlig makt. Styrkt drog han efter andan och uttalade högt samma ord som uttalats av otaliga män före honom, i länder över hela världen.

”Må detta vin jag nu dricker bli till ett dödligt gift ... om jag någonsin med vett och vilja bryter min ed.”

Orden ekade genom rummet.

Sedan var allt tyst.

Han förmådde händerna att bli stadiga och höjde kraniet till munnen och kände det torra benet mot läpparna. Han slöt ögonen och lutade kraniet och drack i långa, djupa klunkar. När han tömt kraniet till sista droppen sänkte han det.

Under ett ögonblick tyckte han sig känna hur lungorna snörptes åt och hans hjärta började bulsa våldsamt. *Gode Gud, de vet!* Sedan, lika snabbt som den hade kommit, försvann känslan.

En behaglig värme spred sig genom kroppen. Han andades ut, log inom sig då han blickade upp på den gråögde man som varit dum nog att ge honom tillträde till brödraskapets hemligaste krets.

Snart kommer du att förlora allt du håller av.

1

HISSEN SOM ÅKTE uppför Eiffeltornets södra ben var överfull med turister. Inne i den trånga korgen blickade en barsk affärsman i välpressad kostym ner på pojken bredvid sig. ”Du ser blek ut. Du borde ha väntat där nere.”

”Det är ingen fara ...”, svarade pojken och kämpade för att bemästra rädslan. ”Jag kliver av på nästa avsats.” *Jag kan inte andas.*

Mannen böjde sig ner mot honom. ”Jag trodde att du skulle ha kommit över sådant vid det här laget.” Han strök tillgivet barnet över kinden.

Pojken skämdes över att göra sin far besviken, men det ringde i öronen så att han knappt hörde. *Jag kan inte andas. Jag måste ut ur den här lådan!*

Hisskötaren sa någonting lugnande om hissens ledförsedda kolvar och järnkonstruktion. Långt nedanför dem sträckte Paris gator ut sig åt alla håll.

Snart framme, sa pojken till sig själv och sträckte på halsen och blickade upp mot avsatsen. *Håll bara ut.*

Hissen vek av mot den övre utsiktsplatsen, schaktet smalnade, och de tjocka stöttorna smet åt tills korgen befann sig i en trång, lodrät tunnel.

”Pappa, jag tror inte –”

Plötsligt ekade ett brak stötvis ovanför dem. Hisskorgen ryckte till och svängde klumpigt åt ena sidan. Avslitna vajrar började snärta som ormar kring korgen. Pojken sträckte sig mot sin far.

”Pappa!”

Deras blickar möttes under en fasansfull sekund.

Sedan föll botten ur.

Robert Langdon satte sig käpprätt upp i det mjuka skinnsätet och vaknade bestört ur halvslummern. Han satt helt ensam i den rymliga kabinen i en privatjet av modell Falcon 2000EX som studsade fram genom turbulensen. I bakgrunden brummade Pratt & Whitney-motorerna stadigt.

”Mr Langdon?” Interntelefonen knastrade ovanför honom. ”Vi påbörjar inflygningen.”

Langdon rätade upp stolen och stoppade tillbaka utkastet till sitt föredrag i skinnväskan. Han hade hunnit halvvägs genom översikten av frimurarnas symbolik när tankarna börjat vandra iväg. Langdon misstänkte att dagdrömmen om fadern sprungit ur den överraskande inbjudan han på morgonen mottagit från sin gamle mentor Peter Solomon.

Den andre man jag aldrig vill göra besviken.

Den femtioåttåriga filantropen, historikern och vetenskapsmannen hade tagit Langdon under sitt beskydd för nästan trettio år sedan och hade på många sätt fyllt tomrummet efter Langdons far. Trots Solomons inflytelserika familjedynasti och enorma rikedom hade Langdon bara funnit ödmjukhet och värme i de mjuka grå ögonen.

Utänför fönstret hade solen gått ner, men Langdon kunde fortfarande skönja silhuetten av världens största obelisk som höjde sig vid horisonten som gnomon i ett gammaldags solur. Den 169 meter höga marmorklädda obeliskens utmärkte nationens hjärta. Kring detta torn låg gator och monument utlagda enligt en noggrann geometrisk plan.

Till och med från luften utstrålade Washington en närmast magisk kraft.

Langdon älskade staden, och när planet landade kände han en allt större upphetsning inför det som väntade. Planet taxade till en privat terminal någonstans på Dulles vidsträckta internationella flygplats och stannade.

Langdon samlade ihop sina saker, tackade piloterna och klev från planets exklusiva interiör ut på den nedfällda trappan. Den kyliga januariluftens kändes befriande.

Andas, Robert, tänkte han och njöt av luften.

En vit dimma höll på att lägga sig som ett täcke över landningsbanan, och Langdon kände det som om han klev ner i ett kärr.

”Hallå! Hallå!” halvsjäng en brittisk röst över asfalten. ”Professor Langdon?”

Langdon tittade upp och fick se en medelålders kvinna med en idbricka och en skrivplatta i handen komma skyndande mot honom, glatt vinkande. Lockigt blont hår kikade fram under en moderiktig stickad mössa.

”Välkommen till Washington, sir!”

Langdon log. ”Tack.”

”Jag heter Pam och kommer från passagerarservice.” Kvinnan var så översvallande att det var på gränsen till besvärande. ”Den här vägen. Er bil väntar.”

Langdon följde henne över landningsbanan mot Signatureterminalen, som omgavs av glänsande privatplan. *En taxihållplats för de rika och berömda.*

”Jag hoppas jag inte gör er förlägen, professorn”, sa kvinnan och lät generad, ”men är ni inte den Robert Langdon som skriver böcker om symboler och religion?”

Langdon tvekade och nickade sedan.

”Jag tänkte väl det!” sa hon och sken upp. ”Vi läste er bok om det heliga kvinnliga och kyrkan i min läsecirkel! Vilken underbar skandal den ställde till med! Ni tycker visst om att släppa in räven i hönshuset!”

Langdon log. ”Skandal var egentligen inte det jag var ute efter.”

Kvinnan verkade ana att Langdon inte var på humör att prata jobb. ”Ni får ursäkta. Som jag babblar på. Jag förstår att ni måste vara trötta på att bli igenkänd... men ni har er själv att skylla.” Hon gjorde en skämtsam gest mot hans klädsel. ”Jag kände igen er på uniformen.”

Uniformen? Langdon tittade ner på sina kläder. Han hade sin vanliga grafitgrå polotröja och tweedkavajen, de kakifärgade byxorna och loafers i karduanläder... Det var så han brukade klä sig för klassrummet, föreläsningsturnéer, författarfoton och sociala tillställningar.

Kvinnan skrattade. ”De där polotröjorna ni kör med är så gammaldags. Ni skulle vara mycket stiligare i slips!”

Aldrig i livet, tänkte Langdon. *Små rännsnaror*.

På Phillips Exeter Academy hade det rätt slipstväng sex dagar i veckan, och trots rektorns romantiska påstående att kravatten stammade från de *fasalia* i siden som romerska vältalare burit för att hålla stämbanden varma visste Langdon att etymologiskt gick ordet *kravatt* tillbaka på ett skoningslöst anhang av ”kroatiska” legosoldater som knutit en scarf kring halsen innan de kastat sig ut i strid. Än i denna dag iklädde sig kontorskrigare denna uråldriga stridsmundering i hopp om att skrämma slag på fienden under de dagliga dusterna i styrelserummet.

”Tack för tipset”, sa Langdon med ett litet skratt. ”Jag ska fundera på att börja med slips.”

Tack och lov blev en proper man i mörk kostym ut ur en blank Lincoln Town Car som stod parkerad nära terminalen. Han höll upp ett finger. ”Mr Langdon? Jag är Charles från Beltway Limousine.” Han öppnade passagerardörren. ”God kväll, sir. Välkommen till Washington.”

Langdon gav Pam dricks som tack för det vänliga bemötandet och blev in i bilens luxuösa inre. Chauffören visade honom temperatur-reglagen, vattenflaskorna och korgen med varma muffins. Några sekunder senare for Langdon fram på en privat tillfartsväg. *Så det är så här de rika människorna lever*.

Medan de körde i full fart på Windsock Drive kastade chauffören en blick på passagerarlistan och ringde ett snabbt samtal. ”Det här är Beltway Limousine”, sa han med proffsig effektivitet. ”Jag skulle bekräfta när passageraren hade landat.” Han var tyst ett ögonblick. ”Ja, sir. Er gäst, mr Langdon, har anlänt. Jag släpper av honom vid Capitolium före klockan nitton. Ingen orsak, sir.” Han lade på.

Langdon kunde inte låta bli att le. *Han tänker då på allt*. Peter Solomons uppmärksamhet på detaljer var en av hans största tillgångar. Han fick det att se lätt ut att ha en sådan omfattande makt. *Några miljarder dollar på banken skadar ju förstås inte*.

Langdon satte sig tillrätta i det djupa skinnsätet och slöt ögonen medan mullret från flygplatsen dog bort bakom honom. Capitolium

låg en halvtimme därifrån, och han var glad att få en stund för sig själv så att han kunde samla tankarna. Allt hade gått så fort den här dagen att det var först nu han på allvar började tänka på den fantastiska kväll som väntade.

Att anlända i hemlighet, tänkte Langdon, road av tanken.

Femton kilometer från Capitolium förberedde sig en ensam gestalt otåligt för Robert Langdons ankomst.